

Papa Francesc: "Distingir entre el pecat i el pecador"

A l'audiència general del 20 d'abril el Papa Francesc explica que "les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó".

23/04/2016

15. Les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó (*Lc 7,36-50*)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui volem insistir en un aspecte de la misericòrdia ben representat pel passatge de l'Evangeli de Lluc que hem escoltat. Es tracta d'una cosa que li va passar a Jesús mentre que ell era un convidat d'un fariseu anomenat Simó. Aquest havia volgut convidar Jesús a casa seva perquè havia sentit parlar bé d'Ell com d'un gran profeta. I mentre eren asseguts per dinar, va entrar una dona coneguda de tots a la ciutat com una pecadora. Aquesta, sense dir paraula, s'ajup als peus de Jesús i es posa a plorar; les seves llàgrimes banyen els peus de Jesús i els hi eixuga amb els seus cabells, després els besa i els ungeix amb un oli perfumat que ella havia portat.

Destaca la comparació entre les dues figures: la de Simó, el zelós servidor de la llei, i la de l'anònima dona pecadora. Mentre el primer jutja els altres fixant-se en les aparences, la segona amb els seus gestos expressa

amb sinceritat el que té al seu cor. Simó, com que ell havia convidat Jesús, no es vol comprometre ni complicar-se la vida amb el Mestre; la dona, en canvi, confia plenament en Ell amb amor i amb veneració.

El fariseu no comprèn que Jesús es deixi “contaminar” pels pecadors. Ell pensa que si fos realment un profeta els hauria d'identificar i mantenir-los ben lluny per no quedar contaminat, com si fossin leprosos. Aquesta actitud és típica d'una manera d'entendre la religió, i està motivada pel fet que Déu i el pecat s'oposen radicalment. Però la Paraula de Déu ens ensenya a distingir entre el pecat i el pecador: amb el pecat no hi pot haver tractes, però els pecadors –és a dir, tots nosaltres!– som com malalts, que s'han de curar, i per curar-los cal que el metgi s'hi apropi, els visiti, els toqui. I naturalment el malalt, per ser guarit, ha de reconèixer que necessita el metge!

Entre el fariseu i la dona pecadora, Jesús es posa al costat d'aquesta última. Jesús, lliure de prejudicis que impedeixen a la misericòrdia d'expressar-se, la deixa fer. Ell, el Sant de Déu, es deixa tocar per ella sense tenir por de quedar contaminat. Jesús és lliure, perquè és a prop de Déu que és Pare misericordiós. I aquesta proximitat amb Déu, Pare misericordiós, dóna a Jesús la llibertat. De fet, entrant en relació amb la pecadora, Jesús posa fi a la condició d'aïllament al qual el judici despietat del fariseu i dels seus conciutadans –que l'explotaven- la condemnava: «Els teus pecats són perdonats» (v. 48). La dona ara pot anar “en pau”. El Senyor ha vist la sinceritat de la seva fe i de la seva conversió; per això davant de tots proclama: «La teva fe t'ha salvat» (v. 50). D'una part hi ha la hipocresia del doctor de la llei, de l'altra part la sinceritat, la humilitat i la fe de la dona. Tots nosaltres som pecadors,

però tantes vegades caiem en la temptació de la hipocresia, de creure'ns millors que els altres i diem: “Mira el teu pecat...”. Tots nosaltres, en lloc de mirar el nostre pecat, les nostres caigudes els nostres errors hem de mirar el Senyor. Aquesta és la línia de salvació: la relació entre “jo” pecador i el Senyor. Si jo em considero just, aquesta relació de salvació no es dóna.

En aquest punt, un estupor encara més gran s'apodera de tots els comensals: «Qui és el qui perdona fins i tot els pecats?» (v. 49). Jesús no dóna una resposta explícita, però la conversió de la pecadora tots la tenen a la vista i demostra que en Ell resplendeix el poder de la misericòrdia de Déu, capaç de transformar els cors.

La dona pecadora ens ensenya la relació entre fe, amor i agraïment. Li han estat perdonats «molts pecats» i

per això estima molt; «en canvi a qui se li perdona poc, estima poc» (v. 47). També el mateix Simó ha d'admetre que estima més aquell a qui se li ha perdonat més. Déu ens ha posat a tots en el mateix misteri de misericòrdia; i d'aquest amor, que sempre ens va al davant, tots nosaltres aprenem a estimar. Com recorda sant Pau: «En Crist, mitjançant la seva sang, tenim la redempció, el perdó de les culpes, segons la riquesa de la seva gràcia. Ell l'ha vessada abundantment sobre nosaltres» (*Ef* 1,7-8). En aquest text, la paraula “gràcia” és pràcticament sinònim de misericòrdia, i s'anomena “abundant”, és a dir més del que esperem, perquè implementa el pla de salvació de Déu per a cada un de nosaltres.

Estimats germans, reconeguem el do de la fe, donem gràcies al Senyor pel seu amor tan gran i immerescut! Deixem que l'amor de Crist es vessi

sobre nosaltres: en aquest amor el
deixeble es basa i en ell es
fonamenta; amb aquest amor
cadascú es pot nodrir i alimentar.
Així, en l'amor agraït que nosaltres
vessem sobre els nostres germans, en
les nostres cases, en família, en la
societat es comunica a tots la
misericòrdia del Senyor.

Font: Catalunya Religió

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/papa-
francesc-distingir-entre-el-pecat-i-el-
pecador/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/papa-francesc-distingir-entre-el-pecat-i-el-pecador/) (22/08/2025)